

Arrest

nr. 105 087 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 april 1992 te Takoradi. U behoort tot de Fante etnie en bent christen.

U bent opgegroeid in Takoradi, samen met uw moeder en uw jongere broer. U heeft uw vader nooit gekend aangezien uw ouders gescheiden zijn toen u nog erg jong was.

U liep tevens school in Takoradi en beëindigde uw schoolperiode in 2009.

Tijdens deze schoolperiode, en meer bepaald tijdens verschillende schoolcompetities, merkte u dat u zich aangetrokken voelde tot jongens en niet tot meisjes zoals het merendeel van uw vrienden.

U begreep niet goed wat er aan de hand was en vertelde tegen uw moeder over uw gevoelens. Deze reageerde erg afwijzend en bracht u zelfs gedurende een weekend naar een priester om u te verlossen van deze volgens haar niet geoorloofde gevoelens voor mannen.

Na dit weekend zei ze u dat u er van verlost was, en dat u haar moest inlichten indien dergelijke gevoelens toch weer de kop zouden opsteken.

U merkte nadien echter dat uw homoseksuele gevoelens allesbehalve verdwenen waren, maar besloot om er niets meer tegen uw moeder over te vertellen.

Op school maakte u ook kennis met J. die twee jaar ouder was dan u. Nadat u hem betrapt had in de toiletten, bekenden jullie tot elkaar dat jullie allebei gevoelens hadden voor mannen.

Jullie begonnen zelfs een relatie die uiteindelijk drie jaar zou standhouden van 2007 tot 2010.

In 2010 maakte u een eind aan jullie relatie nadat u J. had betrapt met een meisje.

Na het beëindigen van uw school in 2009 begon u te werken in de winkel van uw oom. Uw moeder en jongere broer trokken naar Accra, maar u besloot om in Takoradi te blijven.

In 2011 had u een kortstondige relatie met een wat oudere Finse man die werkte in Ghana en die u via internet had leren kennen. In september 2011 verliet deze man echter weer het land. Nadien vernam u niets meer over hem.

In december 2011 leerde u M. kennen met wie u een relatie begon. Op 8 juli 2012 waren jullie met enkele vrienden op het strand om iets te drinken. U besloot om even apart te gaan zitten met uw vriend M. om enkele problemen tussen jullie te bespreken.

Uiteindelijk maakten jullie het terug goed, en op het moment dat jullie elkaar omhelsden, kwamen er vier personen langs die jullie in de gaten kregen. Ze bedreigden jullie en eisten geld van jullie, zo niet zouden ze naar de politie stappen om jullie aan te geven. U kende een van de vier personen en nam deze apart, terwijl M. met de drie anderen in een hevige discussie verwickeld raakte.

Door het geroep kwamen ook heel wat mensen naar jullie toegelopen. U profiteerde van het tumult om u uit de voeten te maken, en vluchtte naar een hotel in de buurt.

De volgende dag contacteerde u uw oom om hulp te vragen.

Deze reageerde eerst aarzelend, maar besloot uiteindelijk toch om u te helpen. Hij loodste u naar Accra waar hij u onderbracht bij een kennis in afwachting van een andere oplossing. Eind juli kon u met de hulp van enkele andere personen een vlucht naar een ander voor u onbekend land nemen van waaruit u naar België kwam waar u asiel aanvroeg op 1 augustus 2012 bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Zo beweert u tijdens het gehoor dat u zich reeds op vijftienjarige leeftijd realiseerde dat u gevoelens had voor jongens en niet voor meisjes; u zou deze gevoelens voor het eerst gehad hebben tijdens verschillende schoolcompetities (zie gehoorverslag CGVS, dd. 8 november 2012, p.8-9, zie administratief dossier).

Wanneer u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS gevraagd wordt wat u dan voelde op het moment dat u zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot jongens, gegeven de taboesfeer die rond homoseksualiteit hangt in Ghana, antwoordt u merkwaardig genoeg dat het voor u normaal was omdat u nooit een relatie met een meisje heeft gehad en dat u bijgevolg niets anders gekend heeft (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.3, administratief dossier).

Gevraagd of u dan nooit gevoelens van twijfels heeft gehad, antwoordt u van niet, of toch zeker niet na uw ontmoeting met J. (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.3).

Het is hierbij ten eerste opmerkelijk dat u geen gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de door u beweerde ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht.

Het lijkt alsof u uw homoseksuele geaardheid gewoon aanvaardde wat toch enigszins vreemd is gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst.

U geeft wel aan dat u in eerste instantie tegen uw moeder verteld zou hebben over uw eerste gevoelens voor andere jongens waarop uw moeder erg negatief gereageerd zou hebben maar ook bij deze bewering van uw persoon kunnen toch enkele vragen gesteld worden.

In een maatschappij zoals de Ghanese, waar een erg negatieve sfeer rond homoseksualiteit hangt, is het toch vreemd te noemen dat u blijkbaar zonder nadenken tegen uw moeder begonnen zou zijn over uw ervaringen en beweerde eerste gevoelens voor schoolgenoten.

Wanneer u met deze laatste bemerking geconfronteerd wordt tijdens het gehoor voor het CGVS, geeft u aan dat u nog erg jong was en dat u niet wist wat homoseksuele gevoelens waren (zie gehoorverslag CGVS, dd.8 november 2012, p.9); u voegt er zelfs aan toe dat het voor u normaal was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 8 november 2012, p.9).

Ook hier kan opgemerkt worden dat het uiterst vreemd is dat u op vijftienjarige leeftijd uw beweerde eerste gevoelens voor andere jongens als 'normaal' beschouwd zou hebben, dat u zich geen verdere vragen zou gesteld hebben, en dat u integendeel, zonder al te veel twijfelen, tegen uw moeder verteld zou hebben over uw beweerde eerste gevoelens voor andere jongere tijdens schoolcompetities.

Deze verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor komen niet geloofwaardig over in het licht van de niet-homovriendelijke omgeving waarin u bent opgegroeid.

Eveneens kunnen enkele vragen gesteld worden bij de beweerde eerste ontmoeting met J. met wie u een driejarige relatie zou hebben gehad in Ghana.

U verklaart immers tijdens het gehoor dat u hem betrapt zou hebben in de toiletten van de school terwijl hij zichzelf aan het bevredigen was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 8 november 2012, p.8-9). U geeft verder aan dat J. geschrokken zou zijn, maar dat u hem gevraagd zou hebben waarom hij dit deed in de toiletten, waarop hij u geantwoord zou hebben dat hij deed alsof hij bij een man sliep (zie gehoorverslag CGVS, dd 8 november 2012, p.9).

Ook in deze kan het vreemd genoemd worden dat J. u zo goed als onmiddellijk na jullie eerste 'ontmoeting' verteld zou hebben over zijn homoseksuele gevoelens waarop u eveneens bekend zou hebben dat u dezelfde gevoelens ervaarde.

In het licht van het, ook door u geschetste, taboe rond homoseksualiteit in Ghana, komen dergelijke verklaringen niet geloofwaardig over.

Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid tijdens de twee gehoren voor het CGVS komen dan ook hoegenaamd niet overtuigend over.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde respectievelijke homoseksuele relaties met de Fin 'W.' en met M..

U verklaart immers tijdens het gehoor voor het CGVS dat u, kort nadat u een einde zou hebben gesteld aan de beweerde driejarige relatie met J., een relatie zou zijn begonnen met 'W.', afkomstig uit Finland, die u zou leren kennen hebben via internet, en die in Accra zou verbleven hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 8 november 2012, p.10-11).

Volgens uw verklaringen zou u hem ontmoet hebben in juli 2011 en zouden jullie een korte relatie hebben gehad, totdat W. in september of oktober 2011 het land zou hebben verlaten en nadien niets meer van zich zou hebben laten horen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 8 november 2012, p.5).

U geeft aan dat hij gedurende jullie relatief kortdurende relatie regelmatig naar Takoradi kwam, en dat u af en toe naar Accra ging, waar W. zou hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, 8 november 2012, p.5).

Desalniettemin is uw kennis over uw beweerde Finse ex-partner erg beperkt te noemen.

Zo heeft u geen idee waar hij precies afkomstig van is in Finland (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6). U kent evenmin zijn volledige naam wanneer u hiernaar gevraagd wordt tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6). U voegt er nogal weinig overtuigend aan toe dat u hem enkel als 'W.' kende (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6).

Wanneer u gevraagd wordt of u de familie van uw Finse partner kende, antwoordt u dat hij u steeds mee naar een hotel nam, en niet naar zijn huis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6).

Wat later weet u over uw beweerde Finse ex-partner te vertellen dat hij gescheiden zou zijn en dat hij twee dochters zou hebben, maar gevraagd naar de namen van zijn dochters, moet u weer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Verder kan u evenmin over de studies van 'W.' vertellen, en kan u enkel aangeven dat hij voor een oliefirma in Accra werkte.

Zelfs rekening houdend met de relatief korte periode waarin u een relatie zou hebben gehad met de Fin 'W.' is uw kennis over deze beweerde ex-partner van u toch wel erg beperkt. Zo is het op zijn minst frappant te noemen dat u deze persoon enkel bij de naam kan aangeven zoals hij geregistreerd zou hebben gestaan op het internet, en dat u niet de werkelijke volledige naam van deze persoon kan weergeven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6).

Verder geeft u tijdens het gehoor aan dat u eind 2011 een relatie zou zijn aangegaan met M. nadat u hem op het strand zou hebben ontmoet in Takoradi (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.6-7).

Ook in deze is het vreemd te noemen dat jullie tijdens jullie eerste ontmoeting reeds aan elkaar verteld zouden hebben over jullie homoseksuele gevoelens, zoals u verklaart tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.7).

U geeft aan dat hij alleen woonde zonder familie; wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u zijn familie kende, antwoordt u merkwaardig genoeg van niet (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.7). Gevraagd hoe u uw relatie beleefde met M., geeft u aan dat jullie alles in het geheim deden zodat jullie niet verdacht konden worden (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Deze laatste verklaring van uw persoon in acht genomen dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden betreffende het beweerde incident dat rechtsreeks aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Ghana.

Tijdens uw twee gehoren voor het CGVS verklaart u immers dat vier personen u en M. betrappt zouden hebben terwijl jullie aan het kussen en het knuffelen waren op een strand nadat jullie het goed gemaakt zouden hebben na enkele voorgedane problemen tussen jullie beiden (zie gehoorverslag CGVS, dd.8 november 2012, p.6).

Dergelijk vermeend risicovol gedrag, dat u en M. zouden hebben gesteld volgens uw verklaringen, komt niet enkel ongeloofwaardig over in het licht van de Ghanese context aangaande homoseksualiteit, maar valt bovendien en eveneens niet te rijmen met uw verklaring dat u en M. alles in het werk stelden om niet verdacht over te komen ten opzichte van anderen.

Ook enkele van uw verklaringen over uw beweerde relatie met M. weten derhalve niet te overtuigen.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst enigszins beperkt te noemen.

Wanneer u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u andere homoseksuelen kende in uw land van herkomst, antwoordt u dat u er wel ontmoet heeft tijdens een feest waar W. u mee naartoe had genomen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.7).

Gevraagd wie of welke vrienden u tijdens dat feest heeft leren kennen, laat u twee namen vallen waarvan een persoon u zou hebben laten kennismaken met een organisatie die opkomt voor homorechten in Ghana (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8).

U kan echter geen verdere details over deze organisatie geven tijdens het gehoor. Zo geeft u aan dat u geen lid bent geworden omdat u bang was, en wanneer u gevraagd wordt wat de naam van de organisatie is, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8). U kent evenmin andere organisaties in Ghana die opkomen voor de rechten van holebi's (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8).

Gevraagd of er in uw land van herkomst ontmoetingsplaatsen bestaan voor homoseksuelen, geeft u aan dat deze niet bestaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8). Verder geeft u aan dat u geen andere homoseksuelen kent die gelijkaardige problemen zoals u hebben gekend in Ghana (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8).

Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of een persoon al dan niet veroordeeld kan worden in Ghana omwille van diens homoseksuele geaardheid, waarop u antwoordt dat je veroordeeld kan worden, dat de politie niets zal doen indien je gedood wordt, en dat u gehoord heeft dat zulke personen veertien jaar gevangenisstraf riskeren (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8).

Gevraagd of er een wet of wetsartikel bestaat in Ghana die zulke praktijken verbiedt, antwoordt u dat u denkt van wel (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat artikel 104 van de Ghanese 'Criminal Code' voorschrijft dat 'tegennatuurlijke' gedragingen bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van 5 jaar tot 25 jaar (zie landeninformatie, administratief dossier).

Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofoob land als Ghana, en omwille van een vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid zijn land ontvlucht, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land, alsook de wetgeving hieromtrent, zeker in het licht van uw verklaring tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat uw vriend M. opgepakt zou zijn en dat zijn zaak hangende zou zijn voor de bevoegde Ghanese rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.3).

Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg niet overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen.

Zo beweert u in 2009 reeds een eerste maal te zijn aangesproken door een zekere I. tijdens een feest waarbij u gevraagd werd of u al dan niet homoseksueel zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd 6 december 2012, p.5). U geeft aan niet te weten waarom hij u dit vroeg, maar voegt er wel aan toe dat hij nadien tegen mensen uit uw buurt zou zijn gaan vertellen over uw vermeende homoseksuele geaardheid; u linkt deze gebeurtenis ook aan het vertrek van uw moeder en broer vanuit Takoradi naar

Accra omdat uw moeder op deze manier te weten zou zijn gekomen dat u nog steeds homoseksuele gevoelens zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.5).

U haalt met andere woorden aan dat I. – een van de personen die u en M. betraapt zouden hebben in 2012, waarop u het land ontvlucht zou zijn – reeds in 2009 aan mensen uit uw buurt verteld zou hebben over uw vermeende homoseksualiteit, zodat het vreemd genoemd kan worden dat u na 2009 blijkbaar geen onoverkomelijke problemen heeft gekend, terwijl u in 2012 genoodzaakt zou geweest zijn het land te verlaten.

Wanneer u gevraagd wordt tijdens het gehoor of u dan geen problemen heeft gekend na 2009, antwoordt u dat de meeste personen van uw buurt zich tegen u keerden, maar dat u steeds ontkende wanneer ze het u vroegen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.5).

Uit het bovenstaande kan gesteld worden dat het enerzijds vreemd is dat u geen idee heeft waarom I. u reeds in 2009 verdacht zou hebben homoseksueel te zijn, en dat u anderzijds blijkbaar geen noemenswaardige problemen heeft gekend nadat I. in 2009 tegen enkele buurtbewoners zou verteld hebben dat u homoseksueel zou zijn.

Deze door u afgelegde verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.

Tot slot legt u voor het Commissariaat-generaal geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit.

U legt wel enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas maar deze zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Zo legt u enkele foto's neer waarop u zelf te zien zou zijn samen met uw vermeende voormalige partners J., M. en 'W.' (zie administratief dossier).

Deze door u voorgelegde foto's kunnen echter niet als een bewijs van de door u beweerde relaties beschouwd worden aangezien u de identiteit van de op de foto's aanwezige mannen niet kan aantonen maar ook aangezien uit deze foto's niet blijkt wat de aard van uw relatie met deze mannen is, en gezien de hierboven gemaakte pertinente opmerkingen betreffende uw vermeende relaties met uw (ex-) partners.

Dergelijke foto's, zoals door u overhandigd, als bewijs voor al dan niet voorbij relaties, kunnen in het algemeen als erg relatief beschouwd worden, gezien de beperkte bewijswaarde van zulke foto's.

Verder legt u enkele algemene internetartikelen voor die de algemene situatie van homoseksuelen in Ghana beschrijven, maar die geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie, zodat ook deze niets wijzigen aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

U legt tenslotte nog een brief voor van een Belgische man, van wie u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart dat hij uw nieuwe partner is (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 december 2012, p.8-9), maar in deze brief, opgesteld door de persoon in kwestie, vermeldt deze persoon dat hijzelf homoseksueel is, dat hij u eenmaal ontmoet heeft, en dat hij enkele kledingstukken voor u heeft gekocht om u verder te helpen (zie administratief dossier).

De brief vertoont ook duidelijk een gesolliciteerd karakter aangezien de man duidelijk vermeldt dat hij op uw verzoek werd opgesteld. Ook deze door u voorgelegde brief slaagt er niet in uw beweerde homoseksualiteit aan te tonen zeker in het licht van de hierboven gemaakte vaststellingen die net de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 januari 2013 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel”, een schending van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat hij tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal wél duidelijk verklaard heeft dat hij bang was bij de ontdekking van zijn gevoelens, omdat zijn moeder hem bezwoer het tegen niemand te vertellen, maar dat hij uit onwetendheid zijn moeder in vertrouwen nam.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker zijn gevoelens blijkbaar als normaal beschouwt, legt verzoeker uit dat hij zijn aantrekking tot jongens als normaal ervaart (zie het verzoekschrift, p. 4) in de zin van *“natuurlijk”* en *“fysiek vanzelfsprekend”*, maar dat hij niet bedoelde dat hij zijn geaardheid als normaal aanschouwt *“in de zin van sociaal-cultureel aanvaardbaar”*.

Wat betreft de wederzijdse bekentenissen van J. en verzoeker, wijst verzoeker erop dat (zie p. 4) *“het toevertrouwen van gevoelens aan een gelijkaardige niet vergeleken (kan) worden met het toevertrouwen aan om het even wie”*, waardoor de verwijzing van de commissaris-generaal naar het taboe in Ghana volgens verzoeker niet van toepassing is op de concrete situatie van twee homo's die elkaar in vertrouwen nemen.

Verzoeker voert aan dat zijn beperkte kennis over W. gerelativeerd moet worden, omdat hij het overgrote deel van de vragen over hem wél heeft beantwoord en dat hij tevens eerlijk heeft gezegd wanneer hij het niet wist. Hij acht het (zie p. 5) *“perfect verstaanbaar en geloofwaardig dat verzoeker weldegelijk een relatie gehad heeft met W. en toch deze antwoorden diende schuldig te blijven”*, gezien het om een internetcontact ging, gezien informatie over Finland verzoeker niets zegt, gezien W. gescheiden was en niet veel of niet graag over zijn familie sprak en ook omdat het een kortstondige relatie betrof.

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat verzoeker en M. tijdens hun eerste ontmoeting reeds aan elkaar vertelden over hun homoseksuele gevoelens, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen dat hij M. reeds eerder op een homofeest gezien had waardoor hij wist dat M. homo was.

Verder is het volgens verzoeker begrijpelijk dat hij de familie van M. niet kent gezien M. alleen woonde.

Verzoeker voert aan dat hij zich geenszins risicovol heeft gedragen door met M. te kussen en knuffelen op het strand, gezien hij verklaard heeft (zie p. 6) *“dat zij zich afgezonderd hadden”*.

Hij is van oordeel dat het contradictorisch is in hoofde van de commissaris-generaal om van hem enerzijds te verwachten dat hij zich als homoseksueel, beter had moeten informeren aangaande holi-bi-organisaties, doch anderzijds hem riskant gedrag te verwijten telkens hij uitkwam voor zijn gevoelens.

Volgens verzoeker kan hem evenmin worden verweten niet op de hoogte te zijn van de juridische positie van homo's, gezien (zie p. 7) *“Verzoeker antwoordde dat zulke personen veertien jaar gevangenisstraf riskeren. En de CGVS stelt zelf” (sic)*.

Hij legt vervolgens uit dat I. hem sedert 2009 al verdacht van een homoseksuele geaardheid, dat verzoeker voorzichtig was en zich niet openlijk had geout, zodat er geen reële elementen waren waarop I. zich kon baseren, tot de feiten op 8 juli 2012.

Verzoeker voert nog aan dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk is geconfronteerd met lacunes of tegenstrijdigheden en dat de beslissing geen overwegingen bevat (zie p. 8) *“omtrent de actuele toestand van verzoeker in België”*, terwijl deze verklaringen volgens verzoeker even goed van belang zijn om zijn geaardheid te beoordelen.

Gezien volgens hem het Commissariaat-generaal (zie p. 8) *“een eigen psycholoog in huis heeft”* is het volgens verzoeker (zie p. 8) *“niet redelijk en niet zorgvuldig om niet voorafgaandelijk advies te vragen aan deze psycholoog”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker zond bij brief van 27 februari 2012 aan de Raad: *“verklaring van de heer A.A., voorzitter van WYE”* van 8 februari 2013, *“verklaring van de landlord”* van 21 juli 2012, *“kopie identiteitskaart”*, *“kopie strafdossier”* van 8 juli 2012 - 24 juli 2012, *“kopie omslag van verzending”* en *“uittreksel uit country report Ghana van de Immigration and Refugee Board of Canada”* van 4 november 2011 - 16 augustus 2012.

Bij brief van 19 maart 2013 zond verzoeker aan de Raad: *“getuigenis van de heer H.R.”*, z.d., *“declaration of Esq. K.D. + kopie omslag van verzending”* dd. 4 maart 2013, *“verklaring van MLPF”*, z.d., en *“algemene informatie over homo's in Ghana”* van 22 juli 2011.

Ter terechtzitting legt verzoeker, volgens de inventaris, de originelen neer van zijn identiteitskaart, de omslag van de verzending van bovenstaande stukken, alsook de originelen van “*getuigenis van de heer H.R.*”, “*declaration of Esq. K.D. + kopie omslag van verzending*” en “*verklaring van MLPF*”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoeker.

Zo zijn vooreerst verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk.

De Raad acht het niet geloofwaardig dat (i) verzoeker op vijftienjarige leeftijd zijn beweerde eerste gevoelens voor andere jongens als “normaal” beschouwd zou hebben, dat hij zich geen verdere vragen zou gesteld hebben en dat hij geen gevoelens van twijfel heeft gehad (zie het verhoorverslag van 8 november 2012, p. 8-9; zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 3); (ii) verzoeker blijkbaar zonder schroom tegen zijn moeder verteld zou hebben over zijn beweerde eerste gevoelens voor andere jongeren tijdens schoolcompetities (zie het verhoorverslag van 8 november 2012, p. 9).

Deze verklaringen zijn volgens de Raad niet aannemelijk in het licht van de niet-homovriendelijke omgeving waarin verzoeker is opgegroeid.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn eerste verhoor wel verklaard heeft dat hij bang was bij de ontdekking van zijn gevoelens, omdat zijn moeder zei dat hij het tegen niemand mocht vertellen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de door hem beweerde ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid, voorafgaand aan het gesprek met zijn moeder.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij zijn aantrekking tot jongens als normaal ervaart in de zin van *“natuurlijk”* en *“fysiek vanzelfsprekend”*, maar dat hij niet bedoelde dat hij zijn geaardheid als normaal aanschouwt *“in de zin van sociaal-cultureel aanvaardbaar”*, stelt de Raad vast dat aan verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal meermaals gevraagd werd naar zijn gevoelens toen hij zijn geaardheid ontdekte, maar dat hij geen melding maakte van angst omwille van de uiterst negatieve sfeer rond homoseksualiteit in zijn land van herkomst en daarentegen verklaarde dat hij op vijftienjarige leeftijd niet wist dat het een taboe was in Ghana (zie verhoorverslag van 6 december 2012, p. 3) en tevens verklaarde *“Ik wist niet hoe het werkte, en ik dacht dat het normaal was, maar (mijn moeder) van niet”* (zie verhoorverslag van 8 november 2011, p. 9).

De Raad besluit dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake bracht bij de door hem beweerde ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid, gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in zijn land van herkomst. In een maatschappij zoals de Ghanese, waar aldus een erg negatieve sfeer rond homoseksualiteit hangt, is het volgens de Raad evenmin geloofwaardig dat verzoeker blijkbaar zonder nadenken tegen zijn moeder begonnen zou zijn over zijn ervaringen en beweerde eerste gevoelens voor schoolgenoten.

In het licht van het taboe rond homoseksualiteit in Ghana, acht de Raad het tevens niet aannemelijk dat J. zo goed als onmiddellijk na hun eerste ontmoeting aan verzoeker verteld zou hebben over zijn homoseksuele gevoelens, waarop verzoeker zelf eveneens bekend zou hebben dat hij dezelfde gevoelens ervoer (zie verhoorverslag van 8 november 2012, p. 8, 9).

De uitleg in het verzoekschrift dat *“het toevertrouwen van gevoelens aan een gelijkaardige niet vergeleken (kan) worden met het toevertrouwen aan om het even wie”*, waardoor de verwijzing van de commissaris-generaal naar het taboe in Ghana, volgens verzoeker niet van toepassing is op de concrete situatie van twee homo's die elkaar in vertrouwen nemen, is niet dienstig, gezien verzoeker en J. voorafgaand aan hun wederzijdse bekentenissen omtrent hun geaardheid nog niet van elkaar wisten dat ze te maken hadden met *“een gelijkaardige”*.

Deze vaststellingen omtrent de ontdekking en beleving van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn homoseksuele relaties met de Fin 'W.' en met M. niet aannemelijk maakt.

Zo heeft verzoeker geen idee waarvan W. precies afkomstig is in Finland (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 6), kent hij zijn volledige naam niet -slechts zijn naam op de website- (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 6), kent verzoeker de studies die 'W.' deed niet en kent verzoeker de familie van zijn Finse partner niet (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 6), terwijl hij later verklaart dat W. gescheiden is en dat hij twee dochters heeft, maar gevraagd naar de namen van zijn dochters, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 6).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij het overgrote deel van de vragen die hem over W. werden gesteld, wél heeft beantwoord en dat hij tevens eerlijk heeft gezegd wanneer hij het antwoord niet wist. Hij wijst erop dat het om een internetcontact ging, dat informatie over Finland hem helemaal niet interesseert, dat hij weet dat W. gescheiden was en niet veel over zijn familie sprak en dat het trouwens ook een kortstondige relatie betrof.

De Raad aanvaardt verzoekers onwetendheid gezien hij verklaarde W. te hebben leren kennen op het internet, getelefoneerd te hebben met hem, samen naar een feest in Takoradi te zijn geweest (zie het verhoorverslag van 8 november 2012, p. 10,11) en tevens verklaarde dat W. gedurende hun relatie regelmatig naar bij hem in Takoradi kwam en dat hij af en toe bij W. in Accra ging (zie het verhoorverslag van 8 november 2012, p. 5).

De verklaringen van verzoeker over een relatie met M. eind 2011, nadat hij deze op het strand in Takoradi had ontmoet (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 6, 7), zijn ook niet geloofwaardig.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij en M. alles in het geheim deden, dat ze niet verdacht konden worden en dat mensen dachten dat ze gewoon vrienden waren (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 7), terwijl verzoeker anderzijds verklaarde dat vier personen hem en M. betrappt hadden terwijl ze aan het knuffelen waren op een strand na een bijgelegde ruzie (zie het verhoorverslag van 8 november 2012, p. 6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zich toen helemaal niet risicovol heeft gedragen, gezien hij verklaard heeft *“dat ze zich afgezonderd hadden”*, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij met zijn vriend naar *“Last hour beach”* ging (*“We hadden wat drankjes, en ik had wat problemen met mijn vriend, en ik ging weg met mijn vriend om over de problemen te praten, en we gingen naar Last hour beach, zo'n vijf minuten verder”*; zie het

verhoorverslag van 8 november 2011, p. 6) en dat ze daar betrappt werden door vier jongeren die voorbijkwamen, maar dat hij geen melding maakt van zich verscholen te hebben.

Dergelijk risicovol gedrag acht de Raad niet verenigbaar met verzoekers uitleg dat hij en M. alles in het geheim deden en dat ze niet verdacht konden worden, noch is dergelijk gedrag aannemelijk in het licht van de Ghanese context aangaande homoseksualiteit.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat de kennis van verzoeker omtrent de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst zeer beperkt is.

Zo verklaarde verzoeker dat hij tijdens een feest waar W. hem mee naartoe had genomen, andere homoseksuelen had ontmoet, waarvan een persoon verzoeker zou hebben laten kennismaken met een organisatie die opkomt voor homorechten in Ghana (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 7, 8).

Het blijkt dat verzoeker echter geen verdere details over deze organisatie kon geven, hij verklaart dat hij geen lid is geworden omdat hij bang was en hij weet niet wat de naam van de organisatie is (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 8). Verzoeker kent evenmin andere organisaties in Ghana die opkomen voor de rechten van holebi's (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 8).

Verzoeker verklaarde verder dat er in zijn land van herkomst geen ontmoetingsplaatsen bestaan voor homoseksuelen (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p.8) en dat hij geen andere homoseksuelen kent die gelijkaardige problemen zouden hebben gekend in Ghana (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 8).

Op de vraag of een persoon al dan niet veroordeeld kan worden in Ghana omwille van diens homoseksuele geaardheid, antwoordde verzoeker bevestigend, dat de politie niet zal optreden indien een dergelijke persoon gedood wordt en dat hij gehoord heeft dat zulke personen veertien jaar gevangenisstraf riskeren (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p.8). Op de vraag of er een wet bestaat in Ghana die zulke praktijken verbiedt, antwoordde verzoeker dat hij denkt van wel (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 8).

Uit informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat artikel 104 van de "Criminal Code" bepaalt dat 'tegennatuurlijke' gedragingen bestraft worden met een gevangenisstraf van vijf tot vijftientig jaar.

Van iemand die homoseksueel beweert te zijn in een homofoob land als Ghana en omwille van een vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid zijn land ontvlucht, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt, alsook van de wetgeving hieromtrent, zeker in het licht van verzoekers verklaring dat zijn vriend M. opgepakt is en dat zijn zaak hangende zou zijn voor de bevoegde Ghanese rechtbank (zie het verhoorverslag van 6 december 2012, p. 3).

De uitleg in het verzoekschrift dat het contradictorisch is om van hem enerzijds te verwachten dat hij zich als homoseksueel beter had moeten informeren aangaande holebi-organisaties, doch anderzijds hem riskant gedrag te verwijten telkens hij uitkwam voor zijn gevoelens en dat hem niet kan worden verweten niet op de hoogte te zijn van de juridische positie van homo's, gezien "*Verzoeker antwoordde dat zulke personen veertien jaar gevangenisstraf riskeren. En de CGVS stelt zelf (sic)*" is onsamenhangend en wordt niet aanvaard.

Ook de onwetendheid van verzoeker omtrent de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst is niet aannemelijk en keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker legt geen documenten neer die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen ondersteunen.

De foto's (zie administratief dossier) waarop verzoeker te zien zou zijn samen met zijn vermeende voormalige partners, kunnen niet als een bewijs van verzoekers relaties beschouwd worden aangezien de identiteit van de op de foto's aanwezige mannen niet kan aangetoond worden, maar ook aangezien uit deze foto's niet blijkt wat de aard van zijn relatie met deze mannen is.

De enkele algemene internetartikelen die de algemene situatie van homoseksuelen in Ghana beschrijven, hebben geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie.

De brief van L.B., van wie verzoeker tijdens zijn verhoor van 6 december 2012 (zie het verhoorverslag, p. 8, 9) verklaarde dat hij zijn nieuwe partner is, vermeldt dat hijzelf homoseksueel is, dat hij hem eenmaal ontmoet heeft, en dat hij enkele kledingstukken voor hem heeft gekocht om hem verder te helpen. Deze brief vertoont ook duidelijk een gesolliciteerd karakter en heeft geen bewijswaarde.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift "*uittreksel uit country report Ghana van de Immigration and Refugee Board of Canada*" van 4 november 2011 - 16 augustus 2012 en "*algemene informatie over homo's in Ghana*" van 22 juli 2011 voegt, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat

hijzelf in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De "getuigenis van de H.R.", z.d., de "declaration of Esq. K.D." van 4 maart 2013 en de "verklaring van MLPF", z.d., die ter terechtzitting werden neergelegd, vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter, zijn subjectief van aard en ontberen derhalve bewijswaarde.

De "getuigenis" van H.R., een Belgisch onderdaan betrokken bij de holebi-beweging, betreft een attest dat stelt dat verzoeker geregeld aanwezig is op vergaderingen van "Why me", een vereniging die zich de problematiek van de Afrikaanse holebi's aantrekt.

In de "declaration of Esq. K.D." legt solicitor K.D. uit hoe het "strafdossier" in handen kreeg.

De "verklaring van MLPF" is bovendien tegenstrijdig met de eigen verklaringen van verzoeker; het document van MLPF -een holebi-organisatie in Ghana- stelt "N.A. was introduced to the programs of our organization two years ago and like many others of his type has been receiving discrete services from our Peer Educators" (eigen vertaling: "N.A. werd twee jaar geleden ingelicht over de programma's van onze organisatie en heeft zoals vele anderen van gelijke aard, discrete raad gekregen van opvoeders"), terwijl verzoeker geen enkele naam van een holebi-organisatie kon noemen en tevens verklaarde geen lid te zijn geweest van een organisatie of bijstand te hebben verkregen (zie verhoorverslag van 6 december 2012, p. 8).

De "verklaring van de landlord" en de "kopie strafdossier" dateren van respectievelijk van 21 juli 2012 en van 8 juli 2012 - 24 juli 2012. Verzoeker toont niet aan waarom deze stukken niet eerder in de loop van procedure konden worden neergelegd, zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het aan de Raad bij brief van 27 februari 2013 toegezonden "strafdossier" bestaat bovendien uit fotokopieën van stukken, niet gesteld in de proceduretaal en niet vertaald, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarbij voegt zich nog de vaststelling dat het stuk "Re-wanted person" van 13 juli 2012 opgesteld is in amateuristisch Engels ("They spotted the suspects busy in action when a flash light was threw on them to be sure of what was happing suspect N.A. managed to escape **from the grape of the and too to his heel**" (sic); eigen vertaling: "ze troffen de verdachten op heterdaad aan en toen het licht van een zaklamp op hen werd gericht om zeker te zijn wat ?, slaagde verdachte N.A er in om te ontsnappen?"), wat ingaat tegen het authenticiteitskarakter ervan.

Verschiedende documenten in het strafdossier verwijzen overigens naar overtreding van "section 97" van de Ghanese "Criminal Code", terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat artikel 104 van de Ghanese 'Criminal Code' voorschrijft dat 'tegennatuurlijke' gedragingen bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van vijf tot vijftientwintig jaar.

De brief van 8 februari 2013 van A.A. stelt dat verzoeker lid is van "Why Me" in Antwerpen.

De "identiteitskaart" blijkt slechts een "membershipkaart" (lidkaart) te zijn van het "National Health Insurance Scheme" van Ghana.

De Raad is van oordeel dat geen enkel van de door verzoeker bijgebrachte stukken bijdraagt om zijn ongeloofwaardig bevonden relaas de geloofwaardigheid te verlenen.

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont met het neerleggen van "uittreksel uit country report Ghana van de Immigration and Refugee Board of Canada" van 4 november 2011 - 16 augustus 2012 en van "algemene informatie over homo's in Ghana" van 22 juli 2011 niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of

internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE